

'Zullen we het hier na de vakantie over hebben?'

'Ik weet het; je bent er niet klaar voor, maar het zou toch fantastisch zijn? En Sophie wordt morgen vier, ze zou een fantastische grote zus zijn.'

Mijn handen staken het uitpakken van de koffer en ik staar naar het opgevouwen ondergoed, korte broeken en shirts.

'Sven...'

'Stel je voor dat je deze week zwanger zou raken.'

Alsof je een toverstokje pakt en iedere wens vervuld wordt. Ik blijf in de koffer staren.

'Sven, ik wil niet nog een kind.'

'Ik weet dat je tegen de slapeloze nachten opziet, maar...'

'Dat is het niet; ik wil gewoon geen kinderen meer, nu niet en morgen niet.'

Ik loop bij mijn echtgenoot vandaan om meer ruimte te creëren. Het is niet mijn bedoeling om onze vakantie al op de eerste dag te ruïneren, ik wil alleen deze terugkerende discussie stoppen. Valse hoop is te giftig om te laten sudderen.

Sven is met stomheid geslagen, wat verraadt dat hij in de veronderstelling verkeerd heeft dat ik wel zou bijdraaien.

'Je bedoelt dat je nooit...'

Nooit als in onmogelijk. Als in een voldongen feit.

'Het spijt me.'

'Ik begrijp het niet; je weet hoe het is om als enig kind op te groeien, hoe eenzaam het voelde. Hoe je je alleen op de wereld voelde toen je ouders overleden en je nergens echt thuis was.'

Sven heeft gelijk; opgroeien zonder broers of zussen is meer dan alleen of eenzaam. Helemaal als je ouders op je veertiende overlijden als gevolg van een tragisch ongeval en je als

puber heen en weer geslingerd wordt tussen pleeggezinnen, omdat er geen familieleden zijn die voor je kunnen of willen zorgen. Ik weiger echter een kind op de wereld te zetten met als enige motivatie een onverwerkt trauma.

‘We kunnen er toch over praten?’

‘Dat hebben we al gedaan; het antwoord blijft nee.’

‘En dat heb ik maar te accepteren?’ Svens toon wordt hard.

‘Ik denk niet dat je enige keus hebt.’

Ik wil naar buiten lopen, maar Sven houdt me tegen door me bij mijn arm te pakken.

‘Wat is dit?’

Verkeerde timing om in een echtelijk dispuut te belanden.

‘Wat ik zeg; ik wil niet nog een kind op de wereld zetten. Het is niet bepaald ‘the place to be’ tegenwoordig.’

‘Dat is het niet; je zegt iets niet.’

Ik trek mijn arm los. ‘Wat zou er nog meer moeten zijn?’

‘Je bent afwezig de laatste maanden. Als we vrijen, wil je eigenlijk vaker liever niet dan wel. Als ik je al aanraken mag. Niets lijkt echt je interesse te hebben de laatste maanden. Het verbaast me dat je ermee ingestemd hebt op vakantie te gaan.’

‘Er is niets.’ Het is een slap antwoord en niet waar.

‘Niet doen. Ik ken je sinds mijn vijftiende. Er is iets met je.’

‘Het is niet verstandig om het er nu over te hebben.’

Sven slaat zijn armen over elkaar. ‘Ik zou niet weten waarom niet.’

‘Omdat het onze vakantie is.’

‘Als het zo erg is, dat je het niet kunt of wilt vertellen om onze vakantie niet te verpesten, kun je het net zo goed wel vertellen, omdat ik me anders maar blijf afvragen wat er aan de hand is.’

'Je wilt het echt niet weten.' De spanning in mijn spieren neemt toe. 'Laten we ergens iets gaan eten. Sophie wil graag naar het strand en...'

'Ik wil het nu weten, Sarah.'

Ik heb mezelf klemgezet. Onrustig ijsbeer ik heen en weer. Mijn maag komt in opstand.

'Vergeet wat ik gezegd heb. Laten we gewoon...'

'Sarah.'

En dan flap ik het eruit. Pak een denkbeeldig mes en penetreer warm vlees en weefsel.

'Er is iemand anders.'

Ik fluister, alsof dat de boodschap minder hard maakt, de val minder diep, de wond minder schraal. Minder... Alles.

Sven staart me aan. 'Je zei?'

Hij heeft me wel gehoord, maar zelfs suiker kan azijn niet zoet maken en wanneer de bittere smaak je ineen laat krimpen, is daar slechts de reddingsboei van de vraag die niet gesteld hoeft te worden, om te voorkomen dat de azijn doorgeslikt moet worden.

'Ik ben verliefd op iemand anders.'

Als ik Sven dwing chemische vloeistof te drinken, moet ik zelf ook zo dapper zijn. De pleister eraf trekken. In één vloeiende beweging. De woorden die al zo lang smeken om uitgesproken te mogen worden. Ik ben verliefd op een ander. Punt. Geen komma.

Verbijstering tekent zich af op het gezicht voor me. Het gezicht dat ik al jaren ken; sinds mijn vroege puberteit. Het gezicht dat me dierbaar is, waar ik zo verliefd op geweest ben. Geweest ben. Ik ben verliefd op een ander.